

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Jana Chvojková

SCÉNÁŘ K AUDIOREPORTÁŽI

Zpracovali: Jaroslav Helcl, Adéla Vágnerová a Patricie Wichová

Vyučující: Mgr. Kateřina Vyčichlová

Škola: ZŠ Žižkov, Kremnická 98, Kutná Hora

Třída: 9.A

6:55-7:31

Přišli v noci, takže jsme byli s bráchou v postýlkách, jenomže potom – bráchu i mě, museli jsme vstát z postelí a prohledávali nám i ty postele, takže na to si pamatuju, protože to bylo docela jako nepříjemný, no a vzali si s sebou otce, toho už jsem potom neviděla.

MY

Takto začíná příběh Jany Chvojkové, jejíž otec pracoval v roce 1948 v Jáchymově jako důlní inženýr. Po únorovém komunistickém převratu v roce 1948 zesílil vliv komunistické strany a tím pádem i vliv Sovětského svazu. Na všech úrovních začaly probíhat politické čistky. A tak otec paní Chvojkové v roce 1948 odešel pracovat do Ústavu pro průzkum nerostných ložisek v Kutné Hoře. Přibližně po roce života v Kutné Hoře, tedy v roce 1949, byl otec a všichni jeho spoluzaměstnanci pozavíráni. Jeden z uvedených důvodů byl, že nechtěli plnit požadavky Sovětského svazu, který si tehdy činil nároky na českou uranovou rudu, jako by to bylo jeho vlastní nerostné bohatství. Při zatčení otce bylo paní Chvojkové 12 let.

MY

Otcovo zatčení mělo negativní dopad na její studium a výběr povolání.

8:04-8:13

Šla jsem si pro razítko a soudruh ředitel okresního národního výboru mi řekl: „To by bylo, aby takovýdle se rozlejšali.“

MY

Naštěstí se vždycky našli dobří lidé, kteří pomohli, takže se uplatnila jako pomocná zubní instrumentářka. Tatínek byl vězněný a následně umučený. Maminka za ním jezdila a posílala mu balíčky s oblečením.

33:00-33:17

Žádala o návštěvu, návštěva byla ovšem povolena na 14. 9. a ten den jsem opravdu byla u něho, ale už jen na hřbitově v Opavě.

MY

Maminka požádala o udělení milosti. Bylo jí vyhověno, ale v den, kdy byla milost potvrzena a doručena, otec zemřel. Teprve po smrti tatínka bylo paní Chvojkové umožněno studovat.

Přestože dětství a dospívání nebylo pro paní Chvojkovou vůbec lehké, měla jednu velkou zálibu, a to byl skaut, kam chodila už od mala.

9:19-10:13

Tady v Kutný Hoře od roku 1949, co jsme se sem přistěhovali. Já jsem dostala k Vánocům kolo, a jelikož jsem moc neuměla jezdit, tak já nevím, jestli víte, jak je stará poliklinika, z toho kopce dolů jsem se učila jezdit. Plnou rychlostí jsem se rozjela a seskočila z kola. Tam jsem to do té ulice přibrzdila, abych si nerozbila hlavu. A tam právě jedna studentka říkala: „Holčičko, než se zabiješ, nechtěla bys chodit do Skauta? Tak jsem chtěla a od té doby jsem tam chodila.

MY

Paní Chvojková také hrála na klavír. Potom začala hrát loutkové divadlo, kde potkala svého manžela.

13:10-13:19

On vodil loutky a tahal za provázky a já jsem je mluvila. Takže mě pak tahal za provázky celý život.

MY

Navzdory všem potížím, které paní Chvojkovou a její rodinu potkaly, na své dětství vzpomíná v dobrém. Je vidět, že na svůj život nezanevřela a prožívala ho s radostí a s plným nasazením. I dnes je stále aktivní a pravidelně se schází se svými skautskými přáteli.